

let er, at de offentlige udgifter kun skal stige med 1 pct. næste år. Det sagde regeringen såmænd også sidste år på samme tid og året før og året før og året før. Det har endnu ikke holdt stik. Ikke en eneste gang har regeringen opfyldt sine egne mål om væksten i de offentlige udgifter.

Sandheden er, at de offentlige udgifter er ude af regeringens kontrol, og det har de for resten været, lige siden regeringen trådte til i 1993. Finansministeren er enten blødere eller rødere end sit rygte, og jeg ved såmænd ikke rigtig, hvad der er værst.

Under alle omstændigheder: Det er strengt nødvendigt, at der bliver holdt igen med de offentlige udgifter og ikke mindst med den offentlige beskæftigelse. Regeringen forventer, at der ansættes yderligere 20.000 i den offentlige sektor frem til udgangen af år 2000. Her plejer regeringens forventninger heller ikke at passe. Her kan vi være sikre på, at tallet bliver nogle tusinde højere.

Den politik, regeringen lægger for dagen på det offentlige område, bidrager til forøgelsen af presset på arbejdsmarkedet, hvor den faldende ledighed fører til stigende lønninger og dermed til stigende privatforbrug og forringet konkurrenceevne. Men regeringen tager fat på symptomerne i stedet for selve sygdommen. Det svarer til at behandle en brækket arm med panodiler.

På trods af løfter om det modsatte oplever gennemsnitsdanskerne stigende skatter. Boligejerne oplever straffeekspeditioner, ikke én, ikke kun den, de fik med pinsepakken og udhulingen af rentefradragsværdien, men nu igen netop i disse uger får de én til på hatten i forbindelse med de stigende vurderinger.

Nej, man må sige, at vejen til lommepengesamfundet er brolagt med socialdemokratiske bortforklaringer. Gang på gang hører vi Socialdemokrater forsværge, at der har været gennemført skattestigninger, men når man snakker med borgerne, er de ikke i tvivl om, at de har fået mindre til rådighed. Mindre økonomisk råderum giver mindre handlefrihed. Det er den gale vej. Vi skal snarere have mere frihed, mere personligt ansvar, flere valgmuligheder, lavere skatter.

I stedet for de evindelige indgreb i det private forbrug skulle man i stedet bremse op for overforbruget i den offentlige sektor, og man skulle i god tid, dengang Det Konservative Folkeparti sagde det første gang – det er mange

år siden – ja, dengang skulle man have gennemført de nødvendige reformer på arbejdsmarkedet og lempet de mange byrder på erhvervslivet. Hvis man havde brugt den medicin, ja, så havde vi i dag haft en bedre konkurrenceevne, lavere lønstigninger, højere privat beskæftigelse og lavere skatter.

Det er helt afgørende, at vi nu, ikke mindst i forbindelse med den kommende finanslovforhandling, sikrer en forbedring af konkurrenceevnen, så dansk erhvervsliv kan vinde de tabte markedsandele tilbage. Erhvervspolitikken, og her særlig sikring af konkurrenceevnen, skal, og jeg gentager, *skal* være et centralt tema i efterårets finanslovforhandlinger.

Uanset at der er mange, der ikke vil erkende tingenes sammenhæng, så tør vi godt sige det ligeud i Det Konservative Folkeparti: Forkæler vi virksomhederne, forkæler vi borgerne i et velfærdssamfund. Straffer vi virksomhederne, straffer vi borgerne, og det vil sige os alle sammen, i et velfærdssamfund. For der er kun ét sted, hvorfra man kan hente alle pengene til vores velfærd, det være sig uddannelser, sygehusbehandling, pensioner, veje m.v., og det er ved overskud i virksomhederne. Derfor er det bydende nødvendigt, at vi satser på en forbedring af erhvervslivets konkurrenceevne. Det er der behov for, og jeg kan garantere for, at det vil være et hovedkrav for Det Konservative Folkeparti under de forestående finanslovforhandlinger.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Når De Konservative taler om retssikkerhed, så lytter jeg altid ekstra, bliver meget opmærksom, for så er jeg klar over, at så kan der være problemer.

Fru Pia Christmas-Møller sagde, at domme, der var faldet her for nylig, hvor to pushere ikke blev udvist, var en trussel mod retssikkerheden. Nej, fru Pia Christmas-Møller, de var en bekræftelse af, at vi har retssikkerhed i Danmark. Folk, der begår forbrydelser i Danmark, skal straffes med samme lovregler, uanset om de er danskere eller udlændinge, uanset om de er rige eller fattige.

Ud over det kan man over for en udlænding, der har begået noget strafbart, foretage en udvisning, men det er altid udtrykkelig fastsat, at der skal tages hensyn til omstændigheder, forhistorie, de særlige personlige forhold, der gør sig gældende dér. Netop det var jo tilfældet